



Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 2764/05
07.12.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Slobodana Dražića, predsednika veća, Biljane Dragojević, Vlaste Jovanović, Jelene Borovac i mr Ljubice Jeremić, članova veća, u pravnoj stvari tužilje AA, čiji punomoćnik AB, advokat, protiv tuženog BB, čiji je punomoćnik BV, advokat, radi raskida ugovora o poklonu, odlučujući o reviziji tužilje, izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Novom Sadu Gž.2927/04 od 15.06.2005. godine, u sednici održanoj 07.12.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužilje izjavljena protiv presude Okružnog suda u Novom Sadu Gž.2927/04 od 15.06.2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Novom Sadu P.1219/96 od 07.04.2004. godine, odbijen je predlog tužilje da se prekine postupak do okončanja ostavinskog postupka pod brojem O.2925/96. Odbijen je tužbeni zahtev kojim je tužilja tražila da sud raskine ugovor o poklonu koji je zaključen između sada pokojne PP, kao poklonodavca i tuženog BB, kao poklonoprimca, koji je overen pod brojem Ov.12868/93 od 07.04.1993. godine i kojim je PP poklonila tuženom svoju nekretninu upisanu u zknjul.br.aa KO VV, parcela br.gg, što u prirodi predstavlja jednosoban stan br. __ u prizemlju višestambene zgrade DD, te da se obaveže tuženi da je dužan na osnovu ove presude trpeti zemljišno-knjižni i katastarski prenos prava svojine na opisanoj nekretnini sa imena tuženog na ime tužilje, kao i da snosi troškove parničnog postupka. Zahtev tužilje za izdavanje privremene mere kojom će se zabraniti tuženom otuđenje i opterećenje navedene nekretnine, je odbijen kao neosnovan. Tužilja je obavezana da tuženom naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 145.800,00 dinara.

Presudom Okružnog suda u Novom Sadu Gž.2927/04 od 15.06.2005. godine, odbijena je kao neosnovana žalba tužilje i potvrđena prvostepena presuda.

Protiv navedene drugostepene presude tužilja je izjavila reviziju zbog pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu čl.386. ZPP ("Sl.list SFRJ" br.4/77 sa izmenama i dopunama) koji se primenjuje na osnovu čl.491. stav 4. ZPP ("Sl.glasnik RS" br.125/04), Vrhovni sud je našao da je revizija neosnovana.

U postupku nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl.354. stav 2. tač.11. ZPP, na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti.

Navodi revizije o pogrešnoj primeni materijalnog prava nisu osnovani.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju, majka parničnih stranaka, sada pokojna PP (umrla 04.10.1996. godine) zaključila je ugovor o poklonu 06.04.1993. godine i kao poklonodavac poklonila tuženom, svom sinu, predmetni stan, uz zadržavanje za sebe prava doživotnog plodouživanja. Ugovor je overen pred Opštinskim sudom u Novom Sadu pod brojem Ov.12868/93 od 07.04.2003. godine. Navedenim ugovorom nisu bile ugovorene nikakve obaveze poklonoprimca prema poklonodavcu. Nakon zaključenja ugovora, PP je nastavila da živi u predmetnom stanu, a tuženi i njegova supruga su kod nje svakodnevno boravili. Supruga tuženog je kuvala i spremala stan, a tuženi je dolazio na ručak i majci u posetu, donosio joj i namirnice. Tužilja je, takođe, kao ćerka, dolazila da obilazi majku, jer je u to vreme živela odvojeno sa svojom porodicom. Majka parničnih stranaka je bila bolešljiva i stara žena (rođena __. godine) a od prihoda je imala penziju, prosečne visine. U aprilu 1995. godine se razbolela od kancera, kada je dva dana provela u bolnici. Nakon toga tuženi, tužilja i supruga tuženog su je zajedno vodili na preglede, potrebna snimanja, kupovali su joj lekove i pružali svu neophodnu pomoć. Neposredno posle prvog oporavka, majka stranaka je boravila oko mesec dana u kući tuženog, nakon čega se vratila u svoj stan, zbog loših bračnih odnosa između tuženog i njegove supruge. Po povratku u svoj stan, PP je jedno vreme živela sama, a od septembra 1995. godine, brigu o njoj je preuzela tužilja, koja se tada preselila kod svoje majke, čije se zdravstveno stanje pogoršalo do te mere, da je bila vezana za krevet. U to vreme, tuženi je i dalje dolazio i redovno obilazio majku, donosio joj namirnice i neophodne lekove, ali se prilikom poseta u stanu nije dugo zadržavao. Tuženi joj je i dalje donosio penziju, jer je bio ovlašćen za njeno podizanje.

Majka stranaka, PP, podnela je 04.03.1996. godine tužbu protiv tuženog radi raskida navedenog ugovora o poklonu iz razloga nezahvalnosti i nepružanja neophodne pomoći od strane tuženog. Dana 08.03.1996. godine i 18.07.1996. godine sačinila je testamente kojima je, za slučaj svoje smrti, svu svoju pokretnu i nepokretnu imovinu ostavila svojoj ćerci, ovde tužili, zato što se o njoj starala, a istovremeno isključila tuženog, svog sina,

.....
kao nužnog naslednika, smatrajući da se o nju zakonski i moralno ogrešio, jer ju je povremeno obilazio. Pored ova dva testamenta, sa tužiljom je sačinila i ugovor o doživotnom izdržavanju, kojim je predmetni stan ostavila tužilji, koja je zauzvrat preuzela na sebe obavezu da je izdržava. Majka stranaka je umrla 04.10.1996. godine.

Kod ovako utvrđenog činjeničnog stanja, pravilno su nižestepeni sudovi primenili materijalno pravo kada su odbili kao neosnovan tužbeni zahtev tužilje kojim je tražila da se raskine navedeni ugovor o poklonu i za to dali razloge koje kao pravilne i potpune u svemu prihvata i Vrhovni sud, pa nisu osnovani revizijski navodi tužilje o pogrešnoj primeni materijalnog prava.

Ugovor o poklonu nije regulisan pozitivnim propisima, pa se odredbe o opozivu tog ugovora (raskidu) nalaze u pravnim pravilima imovinskog prava. Po paragrafu 567. Srpskog građanskog zakonika, propisano je da darodavac može opozvati poklon ako nakon učinjenog poklona tako osiromaši, da ne može živeti, kao i u slučaju kada poklonoprimac pokaže veliku neblagodarnost prema poklonodavcu, nanoseći štetu njegovom životu, telu, časti i narušavajući njegovu slobodu i imanje. Svaka neblagodarnost, moralna greška, poklonoprimca, prema poklonodavcu, ne predstavlja razlog za opoziv (raskid) ugovora o poklonu, već ta neblagodarnost treba da bude "velika" ili "gruba". Po oceni Vrhovnog suda, nižestepeni sudovi su pravilno odbili tužbeni zahtev tužilje, jer su u postupku utvrdili da se tuženi po zaključenju ugovora o poklonu nije poneo prema poklonodavcu na takav način, koji bi njegovo ponašanje u smislu navedenog paragrafa, bilo kvalifikovano kao "velika ili gruba neblagodarnost". Takvu pravilnu procenu izvršili su nižestepeni sudovi upoređujući ponašanje tuženog kao poklonoprimca prema određenom standardu i shvatanjima društvene sredine u kojima se stranke nalaze.

Prema tome, za drugačije rešavanje ove pravne stvari nisu od značaja navodi revizije da se tuženi nije dovoljno brinuo i starao o majci koja je bila stara i bolesna i živela sama, te da je brigu i staranje prepustio tužilji, kao i navodi revizije da je majka stranaka, nakon zaključenja ugovora o poklonu, sa tužiljom zaključila ugovor o doživotnom izdržavanju i sačinila dva testamenta u korist tužilje.

Po oceni Vrhovnog suda, nižestepeni sudovi pravilno zaključuju da ove činjenice nisu dokaz o gruboj neblagodarnosti tuženog, već ukazuju, pre svega, na eventualno postojanje određenih porodičnih nesuglasica i neslaganja, koja nemaju karakter niti predstavljaju grubu neblagodarnost tuženog, kao poklonoprimca prema poklonodavcu. Sudovi pravilno nalaze da u konkretnom slučaju nema osnova za opoziv predmetnog ugovora o poklonu i pravilno zaključuju da ne postoji nijedna činjenica koja bi ukazala da je sada pokojna PP, majka parničnih stranaka, osiromašila učinjenim poklonom, što bi bio jedan od razloga za opoziv ugovora o poklonu.

Sa izloženog, na osnovu čl.393. ZPP, Vrhovni sud je odlučio kao u izreci.

Predsednik veća-sudija

Slobodan Dražić, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

KO